

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/84/2020
Identifikačné číslo spisu: 3716010265
Dátum vydania rozhodnutia: 25.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3716010265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a členov senátu JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Petra Kaňu na neverejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Y. L. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Y. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/11/2018 z 9. apríla 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. L. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/51/2016 z 13. marca 2017, bol obvinený Y. L. uznaný za vinného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 22. septembra 2015 v čase okolo 15.20 hod. v bytovom dome č. XXX v obci N., okres J. L., silno zaklopal na vchodové dvere bytu č. X, kde po tom, ako mu otvoril nájomník tohto bytu, poškodený V. F., tohto chytil jednou rukou pod krk, vošiel do bytu a násilím ho tlačil do vnútra bytu až do kuchyne, kde ho zvalil na podlahu a opakovane ho udieral päsťou druhej ruky do oblasti tváre, pričom počas tohto kričal na poškodeného V. F., prečo sa vyhrážal bývalej manželke H. F. dobitím, následne obvinený Y. L. zdvihol zo zeme poškodeného V. F. a ťahal ho, držiac pod krkom, von z bytu cez schodisko až pred bytový dom, na príjazdovú cestu k vonkajšiemu parkovisku, kde ho opätovne udieral päsťami do tváre, zhodil na zem a nohou ho viackrát kopol do brucha a hrudníka, čím poškodenému V. F., trvale bytom G. Y., prechodne bytom N.. XXX/X-X, okres J. L., spôsobil zlomeninu ramena sánky vľavo bez posunu úlomkov, povrchové poranenie kože vlasatej časti hlavy a pomliaždenie hrudnej steny obojstranne s dobou práceneschopnosti v trvaní 6-8 týždňov, pričom uvedené zranenia poškodeného V. F. obmedzovali v bežnom spôsobe života počas doby trvania práceneschopnosti, a to najmä v prípade zlomeniny sánky silnou bolestivosťou, s nutnosťou užívania liekov proti bolesti, sťaženým príjmom tuhej stravy, nutnosťou prijímať tekutú a kašovitú stravu,

obmedzením možnosti otvorenia úst a sťažením hygieny ústnej dutiny a výrazne sťaženým rozprávaním, pričom uvedeného skutku sa dopustil napriek tomu, že bol rozkazom Okresného úradu Trenčín, Odbor všeobecnej vnútornej správy, sp. zn. OU-TN-OVVS2-2015/021150-2 Pk-403/2015 z 29. júla 2015, právoplatným 18. augusta 2015, uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunaživaníu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 72 mesiacov, na výkon ktorého obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 2 roky.

V adhéznom výroku podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. F.kodu vo výške XXXX,XX eur.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd I. stupňa zrušil výroky o treste uložené obvinenému :

- trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3T/87/2015 z 28. augusta 2015,
- rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/118/2015 z 28. decembra 2015,
- trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/75/2016 zo 7. novembra 2016,

ako aj ďalšie výroky obsahovo nadväzujúce na uvedené rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 23To/11/2018 z 9. apríla 2018, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil v celý výrok o vine prvostupňového rozsudku s tým, že výrok v predchádzajúcom rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/51/2016 z 13. marca 2017, zostáva nezmenený a taktiež s tým, že výrok o treste (napadnutého rozsudku) nadväzujúci na odvolacím súdom nezrušený výrok o vine v rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/51/2016 z 13. marca 2017, zostáva nedotknutý a rovnako zostáva nedotknutý aj výrok o náhrade škody v tomto (naposledy označenom) rozsudku.

V tejto trestnej veci podal obvinený dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku. Vychádzajúc z obsahu dovolania, z tohto vyplýva, že smeruje proti rozsudku súdu I. stupňa, ako aj proti vyššie označenému uzneseniu odvolacieho súdu.

V písomnom odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že v jeho trestnej veci došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, kedy po určitý čas trestného konania nemal obhajcu a napriek tomu časť trestného konania bola orgánmi činnými v trestnom konaní vykonávaná v jeho neprospech. Vyšetrovateľ vydal uznesenie o vznesení obvinenia 13. januára 2016, pričom toto uznesenie mu bolo doručené 16. februára 2016. V čase doručenia sa nachádzal v ÚVV a ÚVTOS Ilava. Vyšetrovateľ ho 10. februára 2016 poučil o povinnosti v prípravnom konaní byť zastúpený obhajcom a určil mu lehotu na jeho zvolenie 5 dní. Keďže si obhajcu nezvolil a nie je ani zrejmé, kedy toto poučenie mu bolo doručené, lehota na zvolenie obhajcu uplynula 21. februára 2016. V tom čase 18. februára 2016 podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorú aj zdôvodnil. Napriek skutočnosti, že lehota na zvolenie obhajcu uplynula 21. februára 2016, vyšetrovateľ požiadal Okresný súd Považská Bystrica o ustanovenie obhajcu 29. februára 2016 a súd 2. marca 2016 ustanovil obhajcu JUDr. Milana Martinka, pričom z pečiatky v spise je zrejmé, že 4. marca 2016 vyšetrovateľ obdržal toto rozhodnutie o ustanovení obhajcu.

Z doručenky nachádzajúcej sa v spise je zrejmé, že ustanovený obhajca prevzal uznesenie o jeho stíhaní 9. marca 2016, a teda od 10. marca 2016 do 12. marca 2016 mu plynula lehota na podanie sťažnosti proti predmetnému uzneseniu. Vyšetrovateľ však už 19. februára 2016 rozhodol tak, že sťažnosti

(obvineného) nevyhovelo lebo je nedôvodná, pričom v tomto čase ešte ani neuplynula lehota na zvolenie obhajcu. Výšetrovateľ ignoroval práva obvineného, pričom v tomto nezákonnom postupe pokračovala samotná prokurátorka, ktorá 9. marca 2016 zamietla sťažnosť obvineného, ktorý sa nachádzal v ÚVV a ÚVTOS Ilava. Keďže 9. marca 2016 ustanovený obhajca ešte len prebral uznesenie o vznesení obvinenia a začala mu plynúť lehota na podanie sťažnosti, uznesenie o zamietnutí sťažnosti bolo z tohto dôvodu vydané predčasne a podľa jeho názoru nezákonne, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Orgány činné v trestnom konaní nebrali do úvahy skutočnosť, že išlo o povinnú obhajobu, konali len formálne s ignorovaním zásadných a základných práv obvineného. Skutočnosť, že vyšetrovateľ vykonával pred ustanovením obhajcu úkony, považuje za závažný zásah do jeho práv.

Taktiež po ustanovení obhajcu dňa 2. marca 2016 Okresným súdom Považská Bystrica, kedy nie je zrejmé v akom dátume toto ustanovenie obdržal sám obhajca a mohol začať vykonávať obhajobu, vyšetrovateľ bol povinný dodržať lehotu, ktorá plynula z Trestného poriadku a až po uplynutí tejto lehoty predložiť sťažnosť prokurátorke na ďalší postup. Týmto konaním bolo znemožnené riadne a zákonným spôsobom sa radiť o postupe v obhajobe, naopak, ustanovenému obhajcovi, ktorý 9. marca 2016 prevzal uznesenie o vznesení obvinenia a mal lehotu 3 dni na podanie sťažnosti, akoby prokurátorka svojím rozhodnutím už vopred oznámila, že nemá význam sťažnosť podávať, lebo už vo veci rozhodla v ten istý deň. Pokračovanie v porušení práv obhajoby vidí aj počas samotných vyšetrovacích úkonov, kedy sa ustanovený obhajca nezúčastnil úkonov, a to previerky výpovede na mieste vykonanej 19. júla 2016 o 10.35 hod. a následného výsluchu znalca v ten istý deň o 11.40 hod., pričom zo spisu nie je zrejmé, či o tomto úkone bol obhajca informovaný a riadne a zákonným spôsobom naň predvolaný.

Pod dôvodmi dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku vidí odmietnutie jeho návrhov na vykonanie dokazovania súdom a to výsluchom H. F. a Ing. H. G., ktoré dôkazy súd nevykonala a toto považuje za vážne porušenie jeho práv, ktoré mali za následok rozhodnutie, ktoré bolo založené na dôkazoch nevykonaných zákonným spôsobom. Samotným konaním pred súdom boli porušované jeho práva, keďže na hlavné pojednávanie 5. decembra 2016 sa obhajca nedostavil, pričom v čase konania nemal prevzaté predvolanie ani doručenú obžalobu. Ďalší termín hlavného pojednávania bol určený na 30. januára 2017, kedy už súd opatrením z 24. januára 2017 zrušil ustanovenie obhajcovi JUDr. Martinkovi, avšak v uvedený termín hlavného pojednávania nebol riadne zastúpený obhajcom, pretože došlo k vypovedaniu plnomocenstva zvolenými obhajcami. Pojednávanie bolo odročené na 13. marca 2017, kde zo zápisnice vyplýva, že medzi prítomnými nie je uvedený obhajca, avšak zo zápisnice je zrejmé, že po prednesení obžaloby mal samosudca vyzvať obhajcu, aby zaujal stanovisko k obžalobe, čo je samo o sebe nepochopiteľné. Následne bolo rozhodnuté o rozsahu a obsahu dokazovania, ktoré však nebolo dodržané a bolo mu odmietnuté riadne sa brániť proti obžalobe, keďže od začiatku popieral spáchanie skutku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/11/2018 z 9. apríla 2018, ako aj Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/51/2016 z 13. marca 2017 a 20. novembra 2017, a prikázal Okresnému súdu Považská Bystrica, aby vec opätovne prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa prostredníctvom splnomocnenca písomne vyjadril poškodený V. F., ktorý uviedol, že skutkový stav vo veci tak, ako bol ustálený vo výroku o vine je správny a zodpovedá skutočnosti, že obvinený mu spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, neoprávnene mu vnikol do obydľia, kde použil voči nemu násilie a následky jeho zranení pretrvávajú doteraz, pričom žiadne odškodnenie od obvineného nedostal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti

(§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ dovolateľ formuloval dovolanie tým spôsobom, že ním napáda aj prvostupňový rozsudok aj uznesenie odvolacieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že hoci uvedené rozhodnutia (ako na seba nadväzujúce) tvoria jednotu, obvinený je oprávnený podať dovolanie len proti právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu, čo vyplýva z § 369 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolanie obvineného preto dovolací hodnotil ako podané proti uzneseniu odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trenčíne), hoci obvinený vytýkal chyby aj rozhodnutiu (resp. rozhodnutiam) súdu I. stupňa, ako aj procesnému postupu orgánov činných v prípravnom konaní.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že hoci dovolanie bolo podané z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, obsah dovolacích námietok, z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb, zodpovedá dovolaciemu dôvodu, resp. možno ho podradiť pod dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ostatné dovolateľom uplatnené (označené) dovolacie dôvody nie sú podložené konkrétnou argumentáciou, keď dovolateľ nenamietal nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutku ani konkrétne hmotnoprávne ustanovenia, ktorá malo byť napadnutým rozhodnutím porušené [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] a nenamietal akýkoľvek dôkaz, na ktorom by bolo založené napadnuté rozhodnutie a ktorý by nebol vykonaný zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], keď odmietnutie návrhov (strany) na vykonanie dôkazov (súdom) v pôvodnom konaní uvedený dovolací dôvod nenapĺňa.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby alebo bolo porušené iného jeho obhajobné právo, ktoré (porušenie) z pohľadu svojho negatívneho následku na postavení obvineného atakuje právo

na spravodlivý proces, v dôsledku čoho aj samotný výsledok jeho trestného stíhania, odrážajúc sa v meritórnom rozhodnutí, je neudržateľný.

V predmetnej veci je primárne potrebné uviesť, že námietky obvineného, ktorými zdôvodňuje porušenie práva na obhajobu v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku mu boli známe už v pôvodnom konaní a tieto neuplatnil v odvolacom konaní, keď odvolanie podal výlučne proti výroku o treste a ani z odvolacej argumentácie nevyplýva akákoľvek jeho procesná námietka v zmysle porušenia jeho práva na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku veta pred bodkočiarkou dôvodu podľa ods. 1 písm. a) až písm. g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Keďže obvinenému námietky, ktoré uplatnil, boli známe už v pôvodnom konaní a ani obvinený, ani jeho obhajca predmetné skutočnosti nenamietali, nemožno tento dovolací dôvod použiť.

Nad rámec uvedeného však najvyšší súd v reakcii na odvolaciu argumentáciu poukazuje na nasledovné skutočnosti :

Treba prisvedčiť čiastočnej opodstatnenosti námietky obvineného, že v rámci prípravného konania bolo rozhodované o jeho sťažnosti v čase, keď ešte neuplynula lehota na zvolenie obhajcu, príp. v deň keď obhajca prevzal uznesenie o vznesení obvinenia (v tento deň rozhodovala prokurátorka o zamietnutí sťažnosti), v tom smere, že bol ukrátený o možnosť predložiť prokurátorovi riadne odôvodnenú sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia prostredníctvom kvalifikovanej osoby (obhajcu). Uvedené pochybenie však treba vnímať z pohľadu celého priebehu prípravného konania, keď v ďalšom procesnom postupe, v čase keď u obvineného išlo o prípad povinnej obhajoby, tento mal vytvorený dostatočný procesný rámec na svoju obranu a riadne ustanoveného obhajcu. V rámci prípravného konania sa ustanovený obhajca JUDr. Milan Martinko aj zúčastňoval jednotlivých úkonov osobne, okrem previerky výpovede na mieste činu a následnom výsluchu znalca, úkonoch konaných 19. júla 2016, o ktorých však bol obhajca riadne upovedomený 14. júla 2016.

Namieste je tiež zdôrazniť, že počas celého prípravného konania obhajca ani obvinený, a to ani v rámci úkonu preštudovania vyšetrovacieho spisu pri skončení vyšetrovania (dňa 11. augusta 2016), ktorého sa zúčastnili, uvedenú skutočnosť nenamietali.

K námietke obvineného, že súdy nevyhoveli jeho návrhom na doplnenie dokazovania, je potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na vykonanie dôkazov môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť vykonania alebo doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, ako dôsledku nevysporiadania sa s dôvodmi odmietnutia vykonania ním navrhnutého dôkazu (resp. dôkazov) v kontexte ustanovení § 168 ods. 1 a § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

V danom prípade sa však prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní 13. marca 2017 zaoberal dôvodmi odmietnutia navrhovaných dôkazov (vykonanie výsluchu svedkýň G., F. a výsluchu policajtov), toto aj náležite odôvodnil a taktiež v odôvodnení rozsudku sa vyjadril k obvineným namietaným skutočnostiam (str. 5 rozsudku súdu I. stupňa). Uviedol prečo uveril svedeckým výpovediam poškodeného, ako aj svedkov K. F., H.N. a čiastočne svedkyne K.N., ako aj dôvody, pre ktoré ich hodnotil ako podporené ďalšími nepriamymi dôkazmi. Taktiež sa v rozsudku vysporiadal aj s obhajobou obvineného. Takýto postup súdu I. stupňa (pri odmietnutí návrhov obvineného) je obhájitelný (v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku) aj s poukazom na iné vo veci vykonané dôkazy, ktoré vyhodnotil v odôvodnení jeho rozsudku a s ktorým hodnotením sa stotožnil i odvolací súd.

Ak obvinený namietal, že na hlavnom pojednávaní konanom 13. marca 2017 nebol prítomný obhajca (nešlo už o prípad povinnej obhajoby, pretože obvinený nebol v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody, resp. vo väzbe) a v zápisnici o tomto úkone je protokolovaná výzva obhajcovi, aby zaujal stanovisko k obžalobe, ide zjavne o písársku chybu, čo je zrejmé už z textu zápisnice, v ktorej žiadne vyjadrenie obhajcu protokolované nie je. Z pohľadu uplatneného dovolacieho dôvodu je táto námietka celkom irelevantná. Na termínoch hlavného pojednávania v danej veci, na ktoré sa nedostavil obhajca (v čase, keď ešte u obvineného dôvod povinnej obhajoby trval), nebolo vykonané akékoľvek dokazovanie, došlo opakovane k odročeniám hlavného pojednávania a preto ani v tomto smere nemožno konštatovať porušenie práva obvineného na obhajobu.

S poukazom na vyššie uvedené tak možno dôvodne vysloviť záver, že postupom orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ako aj vo veci konajúcich súdov ktorý obvinený v dovolaní namietal, nedošlo k porušeniu jeho práva na obhajobu spôsobom, ktorý by bol spôsobilý spochybníť naplnenie jeho práva obvineného na spravodlivý proces.

Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade dovolaním namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnený nebol, a ďalšie dovolateľom formálne uplatnené dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku] obvinený argumentačne nepodložil akýmkoľvek vytýkanými chybami, ktoré by bolo možné pod tieto dôvody subsumovať a preto najvyšší súd dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.